

KADER YAZGISI

Nevşehirin Nar ilçesinde doğmuştu.İlkokula gidiyordu.Maddi imkansızlıklar nedeniyle yokluk içinde okumaya çalışıyordu.Ailesinin, akrabalarıyla da sıcak ilişkileri olduğundan Hümeyra onların gözünde adeta değerli bir elması.Aile dostu olan Adnan Bey ‘ in oğlu olan Kemal ile küçüklükten arkadaşlardı.İlkokulu ve ortaokulu ikiside dereceyle bitirmişlerdi.Kemal’in babası imam olup,tayinleri de Hakkari ‘ye çıkmıştı.İkiside birbirinden ayrılacakları için çok üzülmüyorlardı.Hümeyra belli etmesede galiba Kemal’e sonsuz bir aşkla bağlanmıştı.Hüzün bir Haziran akşamıydı.Yeryüzü beyaz bir örtüye bürünmüş,hırçın rüzgarın sesini dinliyordu.Hümeyra ise lise sınavlarına hazırlanıyordu.Bir tek amacı vardı.HAKKARİ ANADOLU LİSESİ’ni kazanmaktı.Belki Kemal’i görürüm ümidiyle, gecesini gündüzüne katıyor,denemeden denemeye giriyordu.Belki onu görürüm, belki bir çift laf ederiz diye ümit ediyordu.Belki kelimesi ,onun için bir umuttan ibaret olsada aslında çaresizlikti.Sınav sonuçları açıklanmıştı.Lise eğitimine Hakkari’de devam edecekti.Babası ve Hümeyra yol almışlardı.Hakkari’ye gittiklerinde babasının arkadaşı olan Adnan Bey aramıştı.Önce babasının halini hatrını sormuş daha sonra oğlununda İSTANBUL ÖĞRETMEN LİSESİ’ni kazandığını söylemişti.Hümeyra yıkık bir harabeden farksızdı.Kemal’in adını duyunca bile nefes almayı unutuyordu.İstemeyerekte olsa yarının olmadığı bir yerde dört yıl eğitimini tamamlamıştı.Üniversite sınavları başlamıştı.Yarının yanına gidebilmek için çok çalışmış ve İSTANBUL MARMARA ÜNİVERSİTE SINIF ÖĞRETMENLİĞİ’ni kazanmaya başarmıştı.Çok geçmeden telefon sesiyle irkilmişti. Annesi aramıştı.Kemal’in SAMSUN 19 MAYIS TIP FAKÜLTESİ’ni kazandığını söylemişti.İçinde bir burukluk ,telefon kulağında kalakalmıştı.Zaman akıp gidiyordu avuçlarının arasında ardan tam dört yıl geçmiş,,mezuniyet törenleri başlamıştı.O artık mezun olmuştu.Vakit kaybetmeden ilk atamalarda Samsun’a gitmek istiyordu.Daha sonra ilk görev yeri Samsun’un küçük bir kasabasında öğretmenlik yapmaya başlamıştı.Nisan yağmuru gibiydi,onsuzluk çarptıkça başını dödürüyordu.Hayat onları minik bir otobüste karşılaştırmıştı.Sohbet sohbeti açmış sonunda beyaz meleğin duaları kabul olmuştu.Sevgileri günden güne artıyor ve evlenme kararı almışlardı.Sonunda Hümeyra hayalindeki mutluluğu yakalamanın sevincini yaşıyordu. Küçük bir kasabada, minik bir evleri vardı.Sokağın girişinde mis gibi ıhlamur kokuları sarıyordu benliğini.Sabahları Kemal hastaları için hastaneye ,Hülya ise miniklerine ders anlatmak için okula koşuyordu.Günleri çok yoğun geçsede birbirlerine ayıracak hep zamanları vardı. Bir gün Kemal hastaneden çıkmış, telefonla bir sürprizi olduğunu ve iki sinema bileti aldığını söylemişti.Hümeyra o sırada mutfakta yemek yapıyordu.Sevinçten deliye dönmüş bir vaziyette hemen hazırlanmaya koyulmuştu.Çok geçden talihsiz bir olay ,evlerinde tüp patlamış ve genç kızı hastaneye kaldırmışlardı.Kemal duyduklarına inanamamış hemen hastaneye koşmuştu.Fakat içeri almıyorlardı. Kocasının içeri almamaları için Hümeyra güvenlikten ricada bulunmuştu.Kemal bir burukluk içinde olanları anlamaya çalışıyordu.Derken Hümeyra’nın annesi genç adamın yanına ilişti.Kızının Kemal’i görmek istemediğini söylemişti.Çünkü Hümeyra’nın bütün yüzünün yanmış, yara ,bere içindeymiş.Son olarak ‘‘ Kemal beni hep o güzel halimle hatırlasın’’ demiş. Kemal hemen oradan ayrılıyor ,usulca arabasına biniyor ve kaza yapıyordu.Hastaneye kaldırıldığında kafatasında büyük bir hasar olduğunu ve gözlerinin görmediği öğrenmişti.Allaha dua ediyordu.Kemalin gözleri görmediği için Hümeyra onunla birlikte yaşamayı kabul etmişti.Gözlerinin görmediğini üzülmüyordu gençdam hep iyi tarafından bakmaya çalışıyordu..eğer gözleri görseydi hayat yarsız bir zindanda farsız olacaktı.Günler kurumuş bir yaprak gibi düşüyordu takvimlerden tam iki yıl geçmişti .Kadersiz aşıklar tomurcuklar vermiş, iki

kızları olmuştu.birisinin adını KADER diğerinin adını YAZGI koymuşlardı.O masum yavrular , Kemal ile Hümevra'nın kader yazgılarıydı.Zaman geçiyor, mevsimler değişiyordu. Hümevra artık yaşlanmış,o sırma , kömür karası saçlarına aklar düşmüş,yüzünde çizgiler artmış ve ölüm döşegine düşmüştü .Hümevra'nın gözlerini kapatırken son cümleleriydi bunlar:Hangi gurbetten el salladıysam sana , aşktan başka bişey kalmadı bu diyarlarda, sen benim bitmeyen türkümdün hep hayallerde demişti İçine hicran yarası saplanmıştı bir ok misali.Bütün dünyaya haykırmak istiyor,bütün dalgalara seslanmek istiyordu gitme kal diyesi geliyordu. Yorgundu bedeni,bitkin, suskun ve hıslı...Kemal Bey artık iki kızıyla kalmıştı.Kemal Bey için aşk kısır bir döngü gibi olmuştu. Her yakaladığında sevdiğini ,ayrılık hep farklı bir yüzüyle gelmişti.Hümevra sonsuzluğa ulaştıktan sonra Kemal Bey'in gözlerinin gördüğü anlaşılmıştı.Meğerse Hülya Hanım'la yaşamak için hayattaki rolünü kör bir adam olarak oynamıştı.Sevdiğimiz insanlara ömrümüzü vermek için illaki insanın gözü ,yüzü,kulağı...olması şart değildir.Sadece ona verebilecek masum bir yüreğimiz olsun yeter.